

[Kofod-Svendsen]

Hvad der ellers er fremkommet af rigtige analyser, gør det ikke tindrende klart, at man skal have et sådant forhandlingsberedskab. Jeg tror faktisk, at vi er ganske godt klædt på, og jeg tror også, at vi fortsat vil være velinformerede. Vi har ansatte i udenrigsministeriet, som fortløbende følger med og til enhver tid vil kunne etablere kvalificerede bidrag. Det er mere begrundelsen for dette forhandlingsberedskab, jeg ikke rigtig har kunnet se en klar dokumentation af ved at læse bemærkningerne. Ellers må jeg sige, at jeg er positiv over for intentionerne.

Poulsgaard (FP):

Man kunne lige så godt have skrevet: »Stop verden, jeg vil af!«, for det er jo præcis det samme, man skriver her. Vi har set, hvad den atomulykke i Sovjet har medført over hele Europa af restriktioner. Hvis der virkelig bryder en atomkrig ud, om så de bomber bliver kastet i Tyskland eller de bliver kastet i England eller de bliver kastet over Estland, Letland og Litauen eller over Polen, så vil vi jo ligegodt sidde i suppedasen med radioaktiviteten. Jeg forstår ikke, at vi skal bruge tid på sådan noget pjat som det her. Der er jo ikke ét fornuftigt menneske, der kan lide atomvåben og atombomber. Man ville jo være tosset i hovedet, hvis man kunne lide dem.

Men vi er medlemmer af en alliance, og det store flertal af den danske befolkning går fortsat ind for den alliance. Hvis det ulykkelige skulle ske, at NATO, fordi nogle andre er begyndt, bliver nødsaget til at bruge atomvåben, så kan man ikke friholde en del af slagmarken for atomvåben, mens man godt kan bruge dem i Vesttyskland eller andre steder. Derfor er dette forslag simpelt hen »Stop verden, jeg vil af«.

Lad os få stoppet atomvåben overalt, det er der fornuft i; men så skulle vi altså begynde med NATO. Vi skal have NATO og Warszawapagten til at forhandle – men det gør de vel også, uden at de rigtig kommer nogen vegne. Dette er simpelt hen et slag i luften, som aldrig nogen sinde vil få nogen praktisk betydning.

Stinus (RV):

Jeg vil gerne takke ordførerne for den modtagelse, de har givet forslaget, især naturligvis de ordførere, som støtter forslaget.

Jeg vil også takke ministeren. Udenrigsministeren sagde jo, at Danmark allerede er særdeles godt rustet, og at der derfor ikke er behov for at oprette et særligt kontor i udenrigsministeriet til at tage sig af dette spørgsmål, og jeg kan forstå, at fru Connie Hedegaard og hr. Bjørn Elmquist deler denne opfattelse.

Det er da rigtigt, som udenrigsministeren sagde, at det sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalgs publikation »Dansk sikkerhedspolitik og forslaget om Norden som kernenvåbenfri zone« fra 1982 tager meget grundigt fat på en del af disse spørgsmål, men publikationen besvarer ikke spørgsmålet definitivt og kan naturligvis heller ikke gøre det. Der er jo også allerede gået fire år, siden publikationen udkom. Heller ikke Dyvigrapporten besvarer de mange spørgsmål.

Derfor ønsker vi etableret, hvad vi kalder et forhandlingsberedskab, som løbende beskæftiger sig med emnet, og det er sådan set det centrale i forslaget. Eller sagt på en anden måde, vi vil have garanti for, at nogle mennesker i udenrigsministeriet hele tiden kulegraver de spørgsmål, der er forbundet med etablering af Norden som atomvåbenfri zone.

Der dukker jo hele tiden nye ting op, som skal indgå i overvejelserne, som skal vurderes ud fra andre synsvinkler. Som hr. Kofod-Svendsen udtrykte det: vi skal hele tiden være up to date, og det er sådan set det stærkeste argument for en gennemførelse af forslaget. Det drejer sig om spørgsmål vedrørende gennemsejling af en atomvåbenfri zone af skibe, som medbringer atomvåben – det omtalte fru Connie Hedegaard også – om forstærkningsaftalerne, hvis Danmark er med i en atomvåbenfri zone, og – som også nævnt af fru Connie Hedegaard – om aftalerne vedrørende brug af danske flyvepladser og om vor deltagelse i enhedskommandoen og spørgsmålet vedrørende den parlamentariske kontrol med tilførsel af atomvåben, om diskussionen om de korttrækkende atomvåben, som er rettet mod Norden, og mange andre spørgsmål.

Når det radikale venstre ønsker et permanent forhandlingsberedskab etableret, er det for at fastholde, at vi skal videre i bestræbel-